

ת"פ 56819/06/17 - מדינת ישראל נגד מוחמד עיסא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 56819-06-17 מדינת ישראל נ' עיסא
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד עיסא

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד מיכל כהן-סתיו

ב"כ הנאשמים - עו"ד רוי גבריאלי

הנאשם התייצב

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה כי מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ולהרשיעו בעבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ועבירה של פגיעה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

תמצית כתב אישום והמענה

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ועבירה של חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין. על פי המפורט בכתב האישום, ביום 13.10.2015 בשעה 23:30 לערך, נסעה עיידה אבו-רומאנה (להלן: "המתלוננת") ברכבה (להלן: "הרכב") ברחוב פחד יצחק בתל אביב. הנאשם ניגש לרכבה של המתלוננת ובטענה שהשמיעה מוזיקה בקול רם, ביקש ממנה לכבות את המוזיקה. נטען כי באותן נסיבות איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר: "יש לך מזל שאני מכיר אותך מהשכונה, אחרת הייתי פוגע בך", בכוונה להפחיד או להקניט.

2. בהמשך, נטען כי הנאשם תקף את המתלוננת שלא כדין בכך שהתיז עליה גז מדמיע ופגע בפניה, ושפך כוס וודקה על שמשת הרכב. נטען כי המתלוננת ניסתה להימלט מהמקום, והנאשם המשיך ואיים עליה בהתנהגותו בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שרדף אחריה, בכוונה להפחיד או להקניט. עוד נטען כי בהמשך לכך, הזיק הנאשם בזדון ושלא כדין לרכוש המתלוננת בכך שבעט ברכב ושבר את המראה הימנית. נטען כי המתלוננת נבהלה, איבדה שליטה על הרכב, ותוך כדי נסיעה פגעה בעמוד.

3. במענהו לכתב האישום הודה הנאשם כי שהה בתאריך ובשעה הנקובה במקום האירוע, כי ניגש לרכב המתלוננת וביקש ממנה לכבות את המוזיקה, ונטען כי בתגובה לכך קיללה אותו המתלוננת ואיימה עליו. הנאשם כפר בכך שאיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה ובכך שאמר "יש לך מזל שאני מכיר אותך מהשכונה, אחרת הייתי פוגע בך". כן כפר בכך שתקף את המתלוננת בכך שהתיז עליה גז מדמיע וכי שפך כוס וודקה על שמשת הרכב. עוד כפר בכך שרדף אחרי המתלוננת ואיים עליה בהתנהגותו ובכך שבעט ברכב המתלוננת ושבר את המראה הימנית. הנאשם כפר מחוסר ידיעה בכך שהמתלוננת איבדה שליטה על רכבה, ותוך כדי נסיעה פגעה בעמוד, ונטען כי גם אם המתלוננת פגעה בעמוד הדבר לא נגרם ממעשיו.

עיקר הראיות - קביעת עובדות ומהימנות

4. ראיות המאשימה כוללות את עדותה של המתלוננת, אחיה ז'אן וחברתה אלכסנדרה. בנוסף, הוגשה הודעת הנאשם (ת/2). המאשימה הגישה על תנאי את ת/1 (תמונות), אך משלא צרפה את התקן האחסון הנייד כפי שהתחייבה, המוצג ת/1 מוצא מהתיק ולא יהווה חלק מתיק המוצגים.

5. על פי **עדות המתלוננת**, שהיא הבריון התיכון בראיות המאשימה כפי שציין התובע, השתלשלות האירוע היא כדלקמן:

"ת. זה היה אחרי יום עבודה, אני ואחי פלוס החברה שלי אלכסנדרה היינו ברכב. בדיוק רציתי להגיע לבית של ההורים להקפיץ את אחי, זה היה קצת לפני. בדיוק הבחור הזה, מוחמד עיסא עבר עם חברים שלו, הוא היה עם עוד בחור ואני חושבת שעוד בחורה והתחיל להתלונן שאנו מפריעים לו עם המוסיקה אז הוא התחיל לצעוק ולדבר לא יפה ובדיוק אח שלי ירד מהרכב כדי ללכת הביתה. בדקות האלה, אח שלי פנה אליו אמר לו תרגע נשמה הכל בסדר כולה עברנו פה אז הנאשם ענה לו, "לא זה הרחוב שלי, יש לכם מזל שאני מכיר אתכם אם לא הייתי פוגע בכם".

בדיוק אני ירדתי מהרכב כדי להרחיק את אחי שיוכל להמשיך הביתה. אז הנאשם שלף משהו מהכיס שלו והשפריץ עלי גז מדמיע, למזלי ישר ברחתי לרכב ונעלנו את הדלתות ואז הנאשם ממש התקרב לרכב, ניסה לפתוח את דלת הרכב, לא הצליח כי נעלנו, אחרי זה הוא שפך עלינו כוס וודקה על השמשה. אני התקדמתי לצומת כדי להמשיך לנסוע לבית שלי, הנאשם המשיך ללכת אחרינו ברגל, אני הייתי ברכב לשאלת ביהמ"ש, עמדתי ברמזור והוא התקרב לרכב והתחיל לשבור את המראה. כולנו באמת, אני ואלכס באמת נלחצנו, אני איבדתי שליטה שמה, בדיוק רציתי לנסוע ופשוט נכנסתי בעמוד בגלל זה. הנאשם ברח. אלכסנדרה התקשרה

לשוטרים ושם זה נגמר. (עמ' 8 ש' 14-27 לפרו').

6. באשר לאיום הנטען לפיואמר לה הנאשם "יש לך מזל שאני מכיר אותך מהשכונה, אחרת הייתי פוגע בך", חרף גרסתה בחקירה הראשית לפיה זהו המשפט המלא אשר נאמר, בהמשך עדותה ובמסגרת חקירתה הנגדית, לאחר שחזרה ועמדה על המלל המלא תיקנה המתלוננת, מסרה כי אינה זוכרת את המלל המדויק, ואף אישרה כי כנראה לא אמר הנאשם את המילים "אחרת הייתי פוגע בך" אותו ייחסה לו. לדבריה בחקירתה הנגדית: **"הוא אמר לי מזל שאני מכיר אותך" וכנראה שזהו. יכול להיות שזהו** (עמ' 13 ש' 25-26 לפרו'), וכן **"להגיד לך בדיוק את המשפט אני לא זוכרת"** (עמ' 16 ש' 9 לפרו'). עוד הבהירה כי אחיה היה לידה בעת שנאמר המשפט וטענה **"... היינו בסיטואציה שלא הייתי בה אף פעם. אני אף פעם לא באמת נתקלתי במישהו שבה ואומר לי תנמיכי את המוסיקה ובא לאיים עלי ולצעוק עלי. יש דברים שאתא (צ.ל. אתה ד.א.) פילו (צ.ל. אפילו - ד.א.) בכלל לא זוכרת באותו הרגע ולאחר מכן את באמת מתחילה לשחזר את המצב** (עמ' 14 ש' 24-27 לפרו').

7. המתלוננת חזרה בחקירתה הנגדית על טענתה לפיה ריסס עליה הנאשם גז מדמיע, כשמתשובותיה עולה כי שיערה שהמדובר בגז מדמיע אך יתכן והמדובר בחומר אחר (עמ' 16 ש' 23 לפרו'). המתלוננת אף ציינה כי התקשתה לנשום. לדבריה, בעת שריסס לעברה הנאשם הסתובבה ולכן שאפה רק חלק מהחומר שרוסס (עמ' 17 ש' 3 לפרו'). עוד לדבריה, בשלב זה, כשריסס הנאשם גז מדמיע לעברה, בדיוק החל אחיה ללכת לכיוון ביתו (עמ' 16 ש' 15 לפרו'). לדבריה המתלוננת לא חשה צריבה בעיניה וכשנשאלה האם עיניה היו אדומות כפי שטען אחיה בעדותו במשטרה, השיבה **"יכול להיות. אני אגיד לך מה שאני עברתי ומה שאני הרגשתי באותו הרגע, מה שאחי אמר, הוא יכול להגיד מה שהוא רוצה גם את יכולה להגיד מה שאת רוצה"** (עמ' 17 ש' 5-6 לפרו').

8. בחקירתה הנגדית שבה וטענה המתלוננת כי הנאשם שבר את מראת הרכב מצד ימין (עמ' 17 ש' 3 לפרו'), היא המשיכה בנסיעה ולטענתה איבדה שליטה על הרכב כשפנתה ימינה בשל התנהלות הנאשם (עמ' 18 ש' 1-2 לפרו'). עוד מסרה כי לאחר האמור הנאשם ברח מהמקום ואלכס חברתה הזמינה משטרה. לדבריה: **"בן אדם שעשה משהו נכון לא בורח. החברים שלו התאדו, לא ראיתי אף אחד..."** (עמ' 18 ש' 15-16 לפרו'). עוד לדבריה המתלוננת בחורה שהייתה במקום מסרה לה את זהות הנאשם והיא מסרה אותה למשטרה עוד באותו הערב בשטח (עמ' 18 ש' 20-21 לפרו'). לטענתה, שני שוטרים ירדו לחפש את הנאשם (עמ' 20 ש' 15 לפרו'). עוד הוסיפה כי המשטרה בדקה אם יש מצלמות, וכי למיטב זיכרונה אף מסרה את מספר הטלפון של הבחורה אשר מסרה את שם הנאשם (עמ' 19 ש' 2 לפרו'). בנוסף הבהירה כי מסרה בהודעתה שקיימות מצלמות כי כך נאמר לה על ידי השכנה (עמ' 19 ש' 26 לפרו').

9. בעת חקירתה הנגדית עומתה המתלוננת עם כך שבעת עדותה במשטרה לא מסרה כל פרט אודות נוכחות אחיה באירוע, לדבריה: **"... אין לי הסבר מדויק להגיד למה לא אמרתי או אמרתי אבל באמת הייתי שם במצב שהוא כל כך מלחיץ שבאמת פחדתי גם על אחי שהוא יפגע. זה לא היה כדי להסתיר כי בסופו של דבר, באמת אמרתי שזה אח שלי והכל בסדר והוא באמת הלך ונתן עדות"** (עמ' 15 ש' 21-25 לפרו'). המתלוננת הכחישה כי קיללה את הנאשם או איימה עליו (הגם שאחיה סיפר כי קיללה את הנאשם), ומסרה כי לא זומנה לתחנת המשטרה על מנת להיחקר באזהרה בגין ניסיון הדריסה הנטען על ידי ההגנה. בנוסף טענה כי הנאשם היה "מסטול" בעת האירוע (עמ' 10 ש' 5 לפרו'), הגם שלא מסרה פרט זה בהודעתה במשטרה. לדבריה הייתה בלחץ ובטראומה

בעת מסירת הודעתה במשטרה ולכן לא זכרה את כל הפרטים (עמ' 11 ש' 11-12 לפרו'). לבסוף, המתלוננת אישרה כי דיברה עם אחיה וחברתה ועם בני משפחתה על האירוע שאינו סוד כדבריה. עוד הוסיפה כי מאז האירוע ניסה הנאשם מספר פעמים להניא אותה מלהמשיך בניהול ההליך.

10. גם העדים ז'אן אבו רומאנה (אחיה של המתלוננת) וחברתה אלכסנדרה העידו אודות השתלשלות האירוע. וכך תיאר ז'אן את האירוע:

"ת. סיימנו משמרת בארומה, חזרנו לכיוון הבית כי אחותי רצתה להוריד אותי בבית ולהמשיך. מפה לשם הגענו לרח' שבמקביל לבית, פתאום הנאשם... אני יכול לציין משהו? בקשר לנאשם עכשיו כשהוא יצא מהאולם, הוא קילל אותי. כמו שאמרתי, סיימתי עבודה והיינו בדרך חזרה הביתה כשהנאשם פתאום התחיל לצעוק מהמדרכה במקביל שננמך את השירים אבל זה היה בצורה לא יפה, עם מילים שלא מתאימות ומפה לשם הוא התקרב לאוטו וניסה לפתוח את דלת ימין, איפה שישבה אלכס והבין שהדלת נעולה והמשיך שוב ושוב ושוב וזה לא הלך, מפה לשם אני יצאתי מהאוטו במטרה לנסות להבין מה קרה ולנסות להרגיע את המצב. הוא לא רצה להבין אותי, הוא לא רצה כלום, המשיך לקלל את אמא שלי ואותי שזה לא מכבד לקלל אמא, הוא הוציא גם גז מדמיע והתחיל לרסס על אחותי. מפה לשם אחותי ביקשה שאני אלך הביתה, שזה קרוב, בשביל לעדכן את אבא שלי במקרה שקרה. כשחזרתי עם אבא שלי למקום שזה קרה ראיתי כבר את האוטו של אחותי שנכנס בתוך עמוד ברמזור כי היא אבדה שליטה וזהו. כל המקרים של שפיכת הכוס ושבירת המראה מי שהיה זה מי שכבר יודע מה היה, אני בדיוק הלכתי הביתה וכשחזרנו, אמרתי כבר, האוטו נכנס בתוך העמוד.

...

ש. היה דיאלוג כלשהו?

ת. ברור. אחותי התחילה לדבר, להסביר לו שלא צריך לעשות את זה וזה והוא המשיך לקלל ואז לא ידוע, היו צעקות אני זוכר וכמעט דחיפות ידיים. אני ממש ממש פחדתי זה היה משהו לא רגיל שקורה לי. לא ידעתי ממש מה לעשות ניסיתי להרגיע את המצב אבל זה רק איבד שליטה עוד יותר". (עמ' 21-22 לפרו').

11. לאחר שרוענן זכרוננו מסר ז'אן כי הנאשם אמר למתלוננת שיש לה מזל שהוא מכיר אותה. לדבריו: "אז מה שהוא אמר בעצם שזה יכל להיות יותר גרוע פשוט. זה מה שהוא התכוון כנראה" (עמ' 22 ש' 14 לפרו'). באשר לשימוש הנטען בגז מדמיע על ידי הנאשם פירט "ראיתי שהוא מוציא את זה מהכיס האחורי והוא פשוט לא חושב פעמים (מדגים) אני לא חשבתי שהוא ירסס חשבתי בטח מנסה להפחיד או משהו. ראיתי שהוא מרסס לשאלת בית המשפט. זה היה מול אחותי. זה מה שאני זוכר מהמקרה הזה" (עמ' 22 ש' 20 לפרו'). לדברי ז'אן באותו הרגע סגר את דלת הרכב ממנה יצא ורץ הביתה, כפי שהורתה לו אחותו, לספר לאביו (עמ' 22 ש' 25-26 לפרו'). כשנשאל כיצד ידע שהמדובר בגז מדמיע מסר כי ראה שהמדובר במיכל עגול. בעת חקירתו הנגדית, הבהיר ז'אן כי היה מאחורי המתלוננת כשריסס הנאשם מהמיכל שהחזיק. לדבריו "איך שהוא ריסס אני רצתי הביתה. בגלל זה

רצתי הביתה". עוד לדבריו, אחותו השתעלה לאחר הריסוס (עמ' 2 ש' 1-2 לפרו'). בניגוד לדבריו בהודעתו במשטרה הוסיף **"אני לא חושב שהעניינים שלה נהיו אדומות"** (עמ' 26 ש' 17 לפרו').

12. ז'אן טען כי הנאשם הריח מאלכוהול בעת שדיבר עמו והבהיר כי לא ראה את הנאשם שופך את כוס השתייה על הרכב, ולא ראה את הנאשם שובר את המראה עם הרגל (עמ' 23 ש' 18-19 לפרו'). עוד הוסיף כי המתלוננת קיללה את הנאשם (בסתירה לעדותה שלה). כשנשאל מדוע לא מסר למשטרה כי היו חילופי מילים וקללות בינו ובין הנאשם השיב כי לא נשאל על כך וכן כי אחותו היא זו שנפגעה מהעניין, לא הוא (עמ' 27 ש' 16-18).

13. מטעם המאשימה העידה גם **אלכסנדרה סופוב**.

"ת. חזרנו ממשמרת בארומה, אני עיידה וג'אן, אמיתי אני לא זוכרת אם ג'אן ירד מהאוטו או לא, אני זוכרת שעמדו בצומת הזו ברמזור, אדוני הפריע לו שאני שומעת מוסיקה, זה היה שיר באנגלית אני זוכרת את זה כאילו זה היה אתמול. היינו עם חלונות פתוחים אני לא סגורה על אם ג'אן היה באוטו או לא. כל מה שאני זוכרת זה שהחבר הפריעה לו המוסיקה הוא החליט שזה כנראה שכונה בבעלותו והתחיל לצאת עלינו ולצעוק עלינו שננמיך. לא רציתי להנמיך כי אני לא חושבת שאני צריכה לעשות את מה שהוא מבקש ממני לעשות. הוא היה עם עוד בחורה וגבר, היתה לו גם כוס וודקה-רדבול ביד, בלי קרח, שלושת רבע מלאה, היה לו הרבה בכוס. אני לא יודעת אם היה שיכור לשאלת ביהמ"ש. מה שאני מספרת אני לא זוכרת מה היה לפני או אחרי. אני אספר איך שאני זוכרת. הוא ראה שאנחנו לא רוצות להקשיב לו לא התאים לו אז הוא שפך את הכוס וודקה על השמשה. באותו הזמן ג'אן נראה לי ירד, הגיע איך שהוא לא יודעת, הוא הגיע לשם והתחיל איזה עימות בין ג'אן לבין עיידה והיא ניסתה להעיף אותו הביתה שילך הביתה שלא יתערב. הוא הלך הביתה, בזמן הזה אני הייתי באוטו הוא השפריץ גז מדמיע על עיידה היא העיפה אותו רצה לאוטו וברגע שהיא נכנסה לאוטו אני נעלתי את הדלתות. בזמן הזה הרמזור הספיק להתחלף איזה 10 פעמים כן? אחרי זה הוא לא התאים לו שהיא הלכה אז הוא החליט לבוא לעמוד מול הפרצוף שלי לנסות לפתוח לי את הדלת תוך כדי שהוא מסתכל לי בעיניים ומנסה לתלוש את הדלת של האוטו. הוא לא הצליח אז הוא לקח תנופה והתחיל לבעוט במראה. לא הלך לא פעם ראשונה לא הלך לו בפעם השנייה אז בבעיטה השלישית הוא ריסק את המראה. לצורך העניין במה שכתוב שאני הגשתי למשטרה יש שם משהו לא נכון, שם רשום שבעט בצד של עיידה אבל כשקראתי את זה אמרתי ישר שזה לא נכון. בכל אופן, בסופו של דבר לא התחלף הרמזור אפילו מרוב הפאניקה היא פשוט נתנה גז ונכנסה בעמוד. הוא נהנה ואחרי זה הגיעה זינזאנה ענקית עם מלא, מלא שוטרים ואני ישבתי ובכיתי כמו ילדה מפגרת". (עמ' 29-30 לפרו').

14. אלכסנדרה הבהירה כי לא שמעה את שנאמר מחוץ לרכב **"אני לא אמרתי ששמעתי"** (עמ' 33 ש' 10 לפרו') וכן כי לא ראתה את שאירע. כדבריה: **"אני לא אמרתי שראיתי, לא אמרתי שהקשבתי. אני ראיתי מה שקרה מולי, שהנאשם תקף אותי ואת הרכב. כשעיידה באה מתנשפת לתוך האוטו שאלתי מה יש לך? ואז הרחתי ריח חריף חזק ואמרתי יש פה גז מדמיע"** (עמ' 33 ש' 11-14 לפרו'). אלכסנדרה פירטה גם היא אודות

שכנה במקום שמסרה כי יש מצלמות, ומסרה להן את מספר הטלפון שלה כשלפי דבריה הצילומים נשמרים למשך 3 חודשים (עמ' 32 ש' 18 לפרו'). לדבריה, הנאשם עמד מול הרכב כששפך על הרכב את הוודקה, תוך שהכחישה כי המתלוננת ניסתה לדרוס אותו (עמ' 32 ש' 26-31 לפרו'). עוד הבהירה כי היא זו שלא רצתה להנמיך את המוסיקה ברכב ולדבריה **"זה היה ווליום לגיטימי"** (עמ' 33 ש' 6 לפרו').

15. בעת עדותה טענה אלכסנדרה כי נרשם בהודעה שמסרה במשטרה באופן לא נכון שהנאשם בעט במראה "בצד של עיידה" (עמ' 30 ש' 1-2 לפרו') כשלדבריה: **"מול העיניים שלי, מול הפרצוף שלי הוא בעט 3 בעיטות..."** (עמ' 30 ש' 22 לפרו').

16. מטעם ההגנה **גרסת הנאשם** כשהודעתו ת/2 שימשה כחקירה ראשית לבקשת ההגנה (בתוספת עדות קצרה מפיו). בת/2 טען הנאשם כי "כמה בחורות" עברו תחת ביתו עם מוסיקה ברכב והוסיף **"אמרתי לה שתנמיך את המוסיקה. היא התחילה לקלל אותי ואני קיללתי אותה בחזרה. היא באה להיכנס בי עם הרכב ואני זזתי אחורה והיא נכנסה בעמוד עם הרכב"** (ש' 6-8). לדבריו ביקש להנמיך את המוסיקה כי רצה לישון. הנאשמת היא שכנתו, והוא הכיר אותה בפנים בלבד. הנאשם הכחיש כי אמר למתלוננת "יש לך מזל שאני מכיר אותך מהשכונה אחרת הייתי פוגע בך" וכי ריסס עליה גז מדמיע. עוד לדבריו לא זכר כיצד היה לבוש כשיצא מביתו לטענתו, וטען כי לא הייתה בידיו כוס משקה, תוך שהוסיף כי בבית אסור לו לשותות. הנאשם אף טען כי לא דיבר עם הגבר שהיה ברכב (ז'אן) (ש' 41). לדבריו הנאשם, כל היושבים ברכב היו שיכורים.

17. וכך מסר הנאשם בעדותו:

"ת. כבוד השופטת, צהריים טובים, אני הייתי בבית, ישנתי, שמעתי קול של מוסיקה רועשת, יצאתי למרפסת אמרתי להם להנמיך את המוסיקה אף אחד לא שמע, ירדתי למטה, דיברתי איתם באוטו, שהם היו באוטו דיברתי איתם, הם ישבו באוטו ואני דיברתי איתם. אמרתי להם תנמיכו את המוסיקה אנחנו יושנים, זה מפריעה לנו, אז קיללה אותי הבחורה, היידה, היה קללות אני גם קיללתי בחזרה. אח שלה פתח את הדלת, יצא מהדלת, אמרה לו הידה לך לכיוון הבית, זה ליד הבית שלי, אח שלה הלך הבית. חצי מהגוף שלה היה מחוץ לאוטו, כשאחיה המשיך לכיוון הבית היא נכנסה כל הגוף חזרה לאוטו, היא נסעה ככה בזיגזגים, אני זזתי היא נכנסה בעמוד" (עמ' 47 ש' 20-28 לפרו').

18. בעדותו מסר הנאשם כי המתלוננת ניסתה לדרוס אותו ופגעה בעמוד, ושלל את טענת המתלוננת כי איים עליה באומרו "זה הרחוב שלי" ו"יש לכם מזל שאני מכיר אתכם אם לא הייתי פוגע בכם". כמו כן שלל את טענתה של המתלוננת כי ריסס לעברה גז מדמיע, וטען כי המדובר בהמצאה (עמ' 51 ש' 5 לפרו'). עוד שלל כי שפך על הרכב כוס וודקה. בנוסף טען כי לאחר שהמתלוננת החלה לנסוע, עלה חזרה לביתו, לא ניסה לשבור את מראת הרכב ולא שבר אותה. לטענתו המתלוננת ואלכסנדרה תיאמו את עדויותיהן מאחר והן חברות, ומקורה של התלונה ברצון לקבל מידיו כספים בגין הנזק שנגרם לרכב המתלוננת (עמ' 48 ש' 8 לפרו'). לטענתו, גם ז'אן שקר בעדותו. עוד הוסיף כי ביקש מהשוטר שהיה אחראי לחקירה להמציא את צילומי המצלמות שקיימות ברחוב, והשוטר לא עשה כן. כשנשאל הנאשם מדוע לא פנה למשטרה (בשים לב לגרסתו לפיה ניסתה המתלוננת לדרוס) השיב: **"כי לא קרה כלום. אני בסך הכל"**

באתי לדבר איתה שתנמיך את המוסיקה" והוסיף: "לא הלכתי להתלונן על הדריסה אין לי הסבר למה" (עמ' 51 ש' 13-16 לפרו').

דין הכרעה

19. מעדויות המתלוננת, אחיה וחברתה אלכסנדרה עולה תמונה אחידה באשר לליבת ההתרחשות, ומסקנתי לאחר בחינת טענות ההגנה בדבר סתירות מסוימות הקיימות בין גרסאות העדים היא כי אין כאלה היורדות לשורש העניין. לא נעלם ממני כי המתלוננת ניסתה להפחית מחלקה באירוע, הכחישה כי קיללה את הנאשם (כשמגרסת אחיה עולה כי קיללה אותו) ואף הסתירה בעת מסירת תלונתה במשטרה את נוכחות אחיה במקום בעת האירוע (לטענתה כי חששה לו). לצד זאת, ואף אם מתקבל הרושם כי המתלוננת הגזימה במעט בתלונתה, ובפרט הפחיתה מחלקה, אין בכך כדי ללמד שאין מקום ליתן כל אומן בגרסתה. זאת בפרט בשים לב לכך שעדותה איננה עומדת לבדה כאמור, אלא נתמכת בחלקיה העיקריים בעדויותיהם של ז'אן ואלכסנדרה, שלאחר שמיעתם ובחינת עדותם האחת אל מול השנייה ואל מול עדות המתלוננת, אינני מתרשמת כי המדובר בעדויות מגמתיות או כאלה הנוטות להפרזה במידה שלא ניתן ליתן בהן אומן. בנוסף, בהחלט מקובל עלי הסברה של המתלוננת ביחס להעדר פירוט מסוים בעדותה במשטרה (כדוגמא - הטענה כי לא מסרה שלדעתה היה הנאשם שיכור בעת האירוע) לפיו הייתה בלחץ ותחת טראומה בעת מסירת העדות, גם אם עדותה נמסרה בוקר אחרי האירוע וגם אם הביאה את פרטי הנאשם, ותמונות לאותה החקירה.

20. אמנם, קיימות סתירות מסוימות בין גרסתה של המתלוננת לגרסת אחיה ז'אן, אך באלה יש דווקא כדי לבסס את אמינות גרסתו. כך לדוגמא הסתירה בין עדות המתלוננת באשר למלל האיום "אחרת הייתי פוגע בך" אשר לא אושר על ידי אחיה, וממנו אף חזרה בעת עדותה בבית המשפט, מלמד על אותנטיות גרסתו של ז'אן, ועל כך שאין המדובר בתיאום גרסאות כטענת ההגנה. בנוסף, גם בכך שבמסגרת עדותו לא הפריז ז'אן והעיד בכנות כי לא ראה את הבעיטות הנטענות במראת הרכב על ידי הנאשם ושפיכת כוס המשקה הנטענת, יש כדי להביא למתן אומן בגרסתו. אין בכך שז'אן סבר כי החומר שרוסס על המתלוננת הוא גז מדמיע (ולהתרשמותי כך סבר באופן אותנטי), כדי ללמד שאין ליתן אומן בה.

21. חשוב להזכיר כי העדה אלכסנדרה לא טענה מלכתחילה כי שמעה את האיום הנטען והבהירה, כשנשאלה על ידי הסנגורית, כי שהתה לאורך כל האירוע הנטען ברכב וכי אינה טוענת כי שמעה את אשר ארע מחוץ לרכב או ראתה את שארע למעט את אשר קרה מולה, שהנאשם בעט ברכב ושהמתלוננת נכנסה לרכב מתנשפת, וכי היה ריח חריף חזק כשלדבריה המדובר בגז מדמיע. בכך יש כדי ללמד כי אלכסנדרה לא ניסתה להגזים או לתאר חלקים בהתרחשות בהם לא נכחה על מנת לסייע למתלוננת או למאשימה, והתרשמותי היא כי לא ניסתה לצייר תמונה מוגזמת בעת עדותה (בעדות ראשית או נגדית). אין בדבריה לפיהם הריח ריח חריף וסברה כי המדובר בגז מדמיע, וכן בדבריה לפיהם שפך הנאשם וודקה על הרכב (כשעולה התהייה מהיכן למדה כי המדובר בוודקה דווקא), כדי ללמד שאין ליתן אומן בגרסתה.

22. בנוסף, האופן בו העידו ז'אן ואלכסנדרה, ואף העובדה שלא הגיעו מיוזמתם להעיד אלא לאחר שזומנו, אינו עולה בקנה אחד עם טענת הנאשם לפיה הגשת התלונה כנגדו היא בגדר קנוניה להגשת תלונת שווא לשם קבלת כספים מידי, וכי עדותם הייתה מגמתית במטרה לסייע לנאשמת בתלונה כאמור, ומלמד על הקושי שבגרסתו. לא

התרשמתי כי המדובר במי שפעלו יחדיו לטפול אשמה כוזבת על הנאשם או כי תאמו עדויותיהם כפי שטענה ההגנה, גם אם שוחחו ביניהם אודות האירוע כפי שאישרה המתלוננת בכנות.

23. גם מהתנהלות המתלוננת ואלכסנדרה מיד לאחר האירוע ניתן ללמוד על אמיתות התלונה וגרסתה של אלכסנדרה ועל היות גרסת הנאשם כזו שאין ליתן בה אמון. כך, כפי שעולה מהעדויות שלא נסתרו, אלכסנדרה היא זו אשר התקשרה למשטרה מיד בסמוך לאירוע, וכשהגיעה המשטרה מסרה להם המתלוננת את אשר אירע, ואת פרטי הנאשם שנעלם והם אף יצאו לחפשו. בנוסף, כאמור, על פי עדויותיהן של אלכסנדרה והמתלוננת, שכנה ששהתה במקום מסרה להן את מספר הטלפון שלה וכי בידיה מצלמות אשר צילמו את האירוע, ופרט זה נמסר על ידי המתלוננת למשטרה עוד בליל האירוע. ברי כי ככל שהיה ממש בגרסת הנאשם לפיה המציאה המתלוננת את פרטי תלונתה והעלילה ביחד עם חברתה ואחיה עלילת שווא כנגדו, לא הייתה מוסרת המתלוננת למשטרה את פרטי השכנה שטענה שבידיה צילומי האירוע, או שקיימות מצלמות כלל. הדברים ברורים ומדברים בעד עצמם.

24. אל מול אלה עומדת גרסת הנאשם שהייתה סתמית, לא נתמכה בכל ראיה, ועומדת בסתירה לעדויות שלושת עדי התביעה והתנהגותם לאחר האירוע כאמור, ולהגיון הדברים, ואף בסתירה מסוימת להתנהגות הנאשם עצמו, אשר לא ידע להסביר מדוע עזב את מקום האירוע ובפרט מדוע לא הגיש תלונה כנגד המתלוננת ככל שלטענתו ניסתה לדרסו. תשובתו בהקשר זה הייתה כאמור כי אין לו הסבר (עמ' 51 ש' 13-16 לפרו').

25. לאחר סקירת עדויות העדים ועדות הנאשם, ועל בסיס הנימוקים שלעיל, מצאתי לאמץ את גרסאות עדי התביעה באשר לנסיבות האירוע כמפורט לעיל בחלקיה העיקריים. עתה נותר לבחון האם העובדות שהוכחו מקימות את יסודות העבירות המיוחסות לנאשם.

26. ביחס לטענה לביצוע **עבירת איומים** על ידי הנאשם במלל: **"יש לך מזל שאני מכיר אותך מהשכונה, אחרת הייתי פוגע בך"** בכוונה להפחיד או להקניט - על בסיס עדויותיהם של המתלוננת וז'אן, הוכח כי דברי נאשם היו **"יש לך מזל שאני מכיר אותך מהשכונה"** ולא הוכחה אמירת התוספת **"אחרת הייתי פוגע בך"** המפורטת בכתב האישום. מהראיות אף עולה כי הדברים נאמרו על ידי הנאשם במסגרת קללות הדדיות בינו לבין המתלוננת (הגם שמתלוננת הכחישה כי קיללה). בשל ההקשר והנסיבות במסגרתן נאמרו הדברים, במסגרת הקללות ההדדיות כאמור, והמלל, שאינו חד משמעי, אינני מוצאת כי המאשימה הוכיחה כנדרש את הרכיב העובדתי הנדרש להרשעה בעבירת איומים, וכי היה בדברים כדי להטיל אימה בהתאם למבחן האובייקטיבי שנקבע בקשר אליה (רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4)).

27. לבד מהעובדה שלא הוכח הפן העובדתי של עבירת האיומים, בנוסף ובפרט, המאשימה אף לא הוכיחה את קיומו של היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה. מבחינת הראיות לא השתכנעתי כי הנאשם אמר את הדברים מתוך כוונה להפחיד או להקניט משהדברים נאמרו כאמור בלהט האירוע, ובשים לב לרקע הקללות ההדדיות בינו לבין המתלוננת - אף לא מכוח הלכת הצפיות. בנסיבות אלה, לא הוכיחה המאשימה את עבירת האיומים אותה ייחסה לנאשם בהקשר זה, ואני מזכה אותו מביצועה.

28. כך גם ביחס **לעבירת האיומים בהתנהגות** הנטענת בכתב האישום לפיה: **"המתלוננת ניסתה להימלט מהמקום והנאשם המשיך ואיים עליה בהתנהגותו בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שרדף אחריה, במטרה להפחיד או להקניט"**. כפי שפורט לעיל, קבעתי כי הוכח שהנאשם ניגש לרכבה של המתלוננת, בעט במראה שלוש פעמים ושבר אותה. כשאלה הם פני הדברים, אינני מוצאת כי בעצם רדיפת הנאשם אחרי הרכב הוכחה הכוונה המיוחדת הנדרשת להרשעה בעבירת האיומים, שעניינה שאיפה להפחיד ולהקניט. בתמצית אבהיר - ניתן להשוות ולשאל האם בכל מקרה בו תוקף אדם את חברו, תוך שהוא מרים ידו על מנת להכותו, נכון וראוי להאשימו באיום בהתנהגות בשל הרמת היד כאמור? ברור כי התשובה לכך היא שלילית והלכה למעשה אף לא מוגשים כתבי אישום מסוג זה, זאת גם אם הרמת היד כשלעצמה יכולה להיחשב כהתנהגות מאיימת בפן העובדתי. למעלה מן הצורך יצוין, כפי שציינה ההגנה, כי המאשימה האשימה את הנאשם בביצוע עבירת איומים אחת בלבד, וב"כ המאשימה אף לא התייחס לאיום הנטען בהתנהגות בסיכומיו.

29. באשר **לעבירת התקיפה** המיוחסת לנאשם, עולה כי הוכח כנדרש שהנאשם ריסס תרסיס כלשהו לעבר פניה של המתלוננת (מבלי שבוסס כי המדובר בגז מדמיע) והיא שאפה את חלקו, על בסיס עדותה ועדותו של אחיה ז'אן ועל בסיס דבריה של העדה אלכסנדרה, אשר ראתה את המתלוננת מתנשפת והריחה ריח חריף בעת שנכנסה לרכב. בחנתי את טענות ההגנה בדבר סתירות בעדות המתלוננת, כשספק אם ניתן להגדיר את חלקו כסתירות כלל (האם הסתובבה בעת שריסס הנאשם לעבר פניה או לא - האם התפזר החומר, האם ברחו עם הרכב או פשוט ביקשה לנסוע לכיוון ביתה), אך אינני מוצאת את הסתירות הנטענות (והניואנסים בעדותה) ככאלה המקימות ספק בגרסתה, משליבת גרסתה הייתה ונותרה אחידה ונתמכה כאמור בגרסת אחיה ז'אן ודברי אלכסנדרה.

30. שקלתי גם את טענות ההגנה כנגד מהימנות גרסתו של ז'אן, אך אלה אינן מתקבלות בראי התרשמותי ממנו כמפורט לעיל. עיינתי היטב בעדותו של ז'אן ולא מצאתי סתירות היורדות לשורש העניין בגרסתו. אין בכך שז'אן סבר כי הנאשם ריסס על המתלוננת בגז מדמיע כדי להטיל ספק בגרסתו, גם אם סוג התרסיס שרוסס על ידי הנאשם לעבר פניה של המתלוננת לא הוכח. בנוסף, אינני שותפה לדעת הסנגורית לפיה עדותו של ז'אן "הייתה לא ברורה" כאשר מסר שהמתלוננת השתעלה בסמוך, או שיש בכך שחזר בו מדבריו לפיהם עיניה של המתלוננת היו אדומות כדי ללמד על כזב בגרסתו. להזכיר עוד כי הודעת ז'אן במשטרה לא הוגשה, כך שלא ברורה הפניית ההגנה אליה בסיכומים.

31. בנוסף שקלתי אף את טענות ההגנה בדבר העדר הלימה בין הנזק שנטען כי נגרם למתלוננת, לבין התנהגותה מיד לאחר הריסוס הנטען. בהקשר זה יש להבהיר, אמנם המתלוננת החלה לנהוג ברכבה לאחר ריסוס החומר לעבר פניה (שגם אם התפזר האוויר, רוסס אל פניה), אך על פי עדותה, אותה מצאתי לאמץ, הרגישה חנק והתקשתה לנשום (לציין כי לא טענה כי עיניה שרפו והשיבה שיתכן שעיניה היו אדומות כאשר עומתה עם דברי אחיה) (עמ' 16-17 לפרו'). אין בכך שהמתלוננת לא נזקקה ו/או לא פנתה לטיפול רפואי בעת שהגיעה המשטרה או יום למחרת כדי לשנות ממסקנתי (ואצא מנקודת הנחה שאלה הם פני הדברים). במאמר מוסגר בהקשר זה יש לציין כי בסיכומיה, לצד הטענה שלעיל, טענה הסנגורית טענה כללית משהו לפיה "היא (המתלוננת - ד.א.) איננה מציינת דבר בעדותה במשטרה". לא ברור באיזה הקשר נטענה הטענה - האם נטען כי המתלוננת לא טענה שרוססה בגז מדמיע בהודעתה במשטרה או שלא פנתה לטיפול רפואי. כמו כן לא ברור על שום מה מפנה הסנגורית להודעה שלא הוצגה כראיה. ברור כי לא ניתן להתייחס לאמור ולבסס על כך כל קביעה.

32. בנסיבות האמורות ובראי יסודות עבירת התקיפה מסקנתי היא כי הוכח מעל לכל ספק סביר (על בסיס עדות המתלוננת ואחיה ז'אן) כי המתלוננת הותקפה על ידי הנאשם בכך שריסס לעברה חומר כלשהו שסוגו לא בוסס, וכי התקשתה לנשום לאחר מכן (כפי שהעידה ותמכה עדותה של אלכסנדרה אשר העידה כי הריחה ריח חריף חזק וכי המתלוננת התנשפה כשחזרה לרכב).

33. על פי רצף השתלשלות העניינים ועל פי כתב האישום, נטען כי הנאשם אף שפך כוס וודקה על רכבה של המתלוננת. אבהיר כי שפיכת כוס משקה על רכב המתלוננת על ידי הנאשם בוססה בראיות המאשימה (עדות המתלוננת ואלכסנדרה), הגם שלא בוסס כי המדובר דווקא בוודקה. מובן כי אין בכך כדי לבסס עבירה של תקיפה וכלל לא ברור מכתב האישום כי נטען שבמעשיו אלה תקף הנאשם את המתלוננת.

34. לבסוף, באשר לעבירה של **חבלה במזיד ברכב**, משמצאתי לאמץ את עדותה של המתלוננת בהקשר זה, התומכת ונתמכת בעדות אלכסנדרה שאת עדותה מצאתי מהימנה, מתקיימים יסודות העבירה בענייניו, וראו בהקשר זה גם רע"פ 6800/13 **קסטיאל נ' מדינת ישראל** (26.11.2013). ההגנה אף לא טענה כל טענה כנגד סעיף העבירה בו הואשם הנאשם. אמנם, אין כל ראיה חפצית לאותה חבלה נטענת ברכב (משלא הוגש התקן האחסון הנייד כראיה ומשכך ת/1 לא נכלל כראיה בתיק), ואף לא הוגשה כל ראיה המעידה על עלות תיקון מראת הרכב, אך יחד עם זאת, די בראיות אשר הוצגו כדי לבסס את ביצוע העבירה כאמור. בנוסף, הטענה לפיה על המחדל שבאי הגשת התקן האחסון הנייד להביא לזיכוי הנאשם אינה ברורה ואיננה מתקבלת.

35. טרם הכרעה נתתי דעתי לטענות ההגנה בדבר קיומם של מחדלי חקירה במקרה דנן, כגון אי בדיקת מצלמות במקום והעובדה שלא נגבו עדות מעדי ראייה בסמוך לאירוע. כפי שעולה מהעדויות, מברור שערך **רס"ב סופר** מול בעלת הבית (נאיה) בו היו מצלמות, שמועדו אינו ברור מהראיות שהוצגו ומעדויות, המצלמות שהיו במקום אינן מקליטות. לדבריו, נאיה, אליה פנה בהקשר זה, ביקשה שיתקשר לאחיה לגביי המצלמות, ואחיה מסר לו שהמצלמות אינן מקליטות. רס"ב סופר חזר לשוחח עם נאיה ושאל כיצד ראתה את האירוע במצלמות, והיא השיבה שראתה את האירוע במצלמות בזמן אמת. לדבריו נאיה אף הוזמנה למסור עדות (עמ' 37 ש' 5-1 לפרו'). נוכח המפורט, נראה כי חרף קיומן של מצלמות במקום, משאלה אינן מקליטות, אין ולא היה כל סרטון המתעד את האירוע אותו ניתן היה לתפוס, כטענת ההגנה.

36. מחדל חקירה נוסף נטען נוגע לגביית עדות מנאיה, עדת הראיה הנטענת לאירוע. כזכור, על פי עדויות המתלוננת ואלכסנדרה מסרה להן נאיה בליל האירוע כי היא מוכנה להעיד, ואף מסרה את מספר הטלפון שלה. על פי עדותו של **רס"ב סופר**, אף זימן את נאיה לעדות כמפורט לעיל. לצד זאת, על פי עדותו של **רס"ר סולומינוב**, כשביקש לזמן את נאיה לעדות (על פי מזכר מיום 13.2.2017 שלא הוגש, כשנה וחצי לאחר האירוע) זו מסרה כי איננה זוכרת דבר מהאירוע. ברור כי נכון וראוי היה לגבות עדות מנאיה בסמוך לאירוע, והעובדה שהמטרה לא פעלה כאמור מלמדת על מחדל חקירתי ועל שיהוי בחקירה. יחד עם זאת, בראי הראיות שפורטו לעיל, אין באמור כדי ללמד כי קופחה הגנת הנאשם באופן המצדיק את ביטולו של האישום, ומסקנתי היא כי הונחה תשתית ראייתית מספיקה להוכחת האשמה כמפורט לעיל על אף המחדל (ראו: ע"פ 8965/18 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 34-35 (3.11.2019)), ע"פ 9284/17 **חורש נ' מדינת ישראל** (5.3.2020)). בחנתי גם את הטענה לשיהוי בחקירה

ובהעמדתו לדין של הנאשם, ומצאתי כי חרף שיהיו מסוים בהתנהלות המשטרה כאמור, אין המדובר בשיהוי שיש בו כדי להביא לביטולו של כתב האישום. ניתן יהיה להתייחס למחדל החקירה ולשיהוי בעת הטיעון לעונש.

37. בנוסף, בחנתי את הטענה להגנת זוטי דברים, והיא נדחית בראי המבחנים הידועים לתחולת ההגנה, כשקביעתי היא שבמקרה זה אין המדובר במעשים שלאור טיבם, נסיבותיהם, תוצאותיהם והאינטרס הציבורי הם קלי ערך, כך שאין מקום שאדם יישא בגינם באחריות פלילית (ראו: סעיף 34 לחוק העונשין, ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן (8.12.1999) פ"ד נג(5), 747, וע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל** (14.07.2005), וע"פ (ת"א) 1720/95 **מדינת ישראל נ' יוסף** (21.7.1999)).

38. סוף דבר, נוכח כלל המפורט לעיל אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין ומרשיעה אותו בביצוע עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ובעבירה של פגיעה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב אייר תש"פ, 06 מאי 2020, במעמד הצדדים